

пáд шемъ(1): Василий. Яще ѿ тьмѣ ктò предлòжитъ геѣнъ ничтòже таковое речѣтъ, ꙗкѡ блаженныа тоа ѿпáсти славы(2): (Златоустъ) отъ това разверѣте, каква мжка е да сѧ разлжчи нѣкой отъ Бога. Да Го желе, и да сѧ не надѣва да Го види до вѣка? О желаніе, безъ надеждѣ: и желаніе за Бога, безъ надеждѣ на Бога! О копіе много изострено въ ценіето на оногова, който сѧ мжчи! О мжко, каква то има да вѣси ценіето (волатъ), нъ не може да постигне ѧмътъ.

Нъ ные при сичко това нищо не мислимъ за него? ные считамъ за голѣмъ на себе си загубѣ, да сѧ лишимъ единъ день отъ милость-тъ на своа господарь, отъ вижданіето съ своа пріатель, отъ любовь-та кълмъ своата любовница: а за нищо не вѣнаваме вѣчното лишеніе отъ любовь-та, отъ благодарность-та, отъ славата Божіа. Ные слдшамъ, че има мжка: обаче ходимъ изъ она пѣть, който ны довожда до таж мжкѣ. Кой отъ насъ сѧ кае? Кой сѧ исправлава? Кой сѧ врыща отъ пагубеніа пѣть? Едно отъ двѣтѣ е: или не вѣрвамъ, че има мжка, и въ тѣй оставамъ невѣрни: или: ако вѣрвамъ, че има мжка, прекарвамъ животъ за мжкѣ достойнъ, и ныи смъ бездмни. И тѣй ни сѧ пада да бждемъ въ мжката, ако не за дрѣго нѣщо, то или за невѣрствіето, или за бездміето наше.

ЧАСТЬ ВТОРА.

За Ахилесовото копіе баснословали старовременнители баснотворци, че имало нѣкоя удивителна сила да наранява, и да исцѣлава. Нъ наистина триты, описанны отъ мене копіа на мжката имътъ пречюднѣтъ тѣхъ сила да нараняватъ, оногова, що сѧ мжчи, и да исцѣрватъ грѣшніа. Първото копіе ѧранява памать-тъ на оногова, който е въ мжкѣтъ, и кара го да сѧ раскаюва безъ ползѣ, тогава, когато той сѧ кае за грѣховеы на преминѣліа животъ, нъ не е вѣче время да полдчи за нѣхъ прощеніе. Това копіе, ако вложи грѣшникатъ въ памать-тъ си, за да смисли грѣховеы си, за да смисли, че има мжка за неговыты грѣхове: той сѧ покаява, и полдчва прощеніе. Второто копіе ѧранява ѧма на оногова, що сѧ мжчи, и мѣ произвожда безмѣрнѣ болѣсть, безъ ослабѣ тогава, когато той има предъ очиты

[1] Слово 14, на Мат.